

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce společnosti **G. G., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem se sídlem Zlín, Klečůvka 83, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2003, č. j. 1491/03/FŘ/120, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2005, č. j. 30 Ca 382/2003 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 26. 9. 2003, č. j. 1491/03/FŘ/120 bylo, na základě ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 14. 11. 2002, č. j. 217991/02/303917/3985, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1995 ve výši 2 586 280 Kč.

Rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňového orgánu, napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou, kterou se domáhal jejich zrušení. Shora uvedeným rozsudkem bylo žalobě vyhověno a rozhodnutí žalovaného bylo pro vady řízení zrušeno.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především odmítl názor žalovaného, dle kterého žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (dodatečnému platebnímu výměru) pouze procesní námitky, přičemž otázky skutkového stavu věci se konkrétně nedotkl. Dle názoru krajského soudu tomu tak není, neboť žalobce v odvolání výslovně poukázal na absenci soupisu listin tvořících správní spis. Za situace, kdy ze zprávy o kontrole nelze zjistit, z jakých důkazů správce daně vycházel a není-li současně patrné, zda při dodatečném vyměření daně osvědčil jako důkaz žalobcem předložený znalecký posudek či do jaké míry akceptoval jeho obsáhlé vyjádření ke sporné ceně akcií předložené dne 12. 9. 2002, nelze žalobci vytýkat nedostatky ve specifikaci napadeného skutkového stavu.

K zásadní sporné otázce týkající se ceny akcií společnosti M. K., a. s. (které žalobce v předmětném zdaňovacím období nakoupil a následně odprodal) krajský soud uvedl, že žalovaný se sice nákupní cenou zabýval a vysvětlil proč ji považuje za nadhodnocenou, zcela však pominul důkaz předložený stěžovatelem dne 12. 9. 2002. Jakkoli měl tento důkaz vysvětlit rozdíl mezi cenou, za kterou se tyto akcie obchodovaly a cenou, za kterou je žalobce nakoupil, žalovaný jej v odůvodnění svého rozhodnutí toliko zmínil; neuvedl však, že by jej osvědčil jako důkaz, popřípadě z jakého důvodu k němu pro potřeby dokazování nepřihlédl. Pokud jde dále o posouzení, zda bylo žalobci umožněno seznámit se v souladu se zákonem se zprávou o výsledku daňové kontroly, krajský soud přisvědčil tvrzení žalobce, že nikoli. Z obsahu správního spisu totiž nevyplývá, že by žalobce či jeho zástupce převzal „konečnou“ zprávu. Možnost pořídit si z této zprávy výpisy přitom nelze za seznámení se s výsledky daňové kontroly považovat. Žalobce tedy nemohl využít svých procesních práv ve smyslu § 16 odst. 4 písm. f) daňového řádu, což vedlo i k porušení zásad daňového řízení uvedených v § 2 odst. 1 a 2 tohoto zákona.

Za důvodnou naopak krajský soud neshledal argumentaci žalobce rozporující postup správce daně, který ústní jednání dne 4. 12. 2002 ukončil s ohledem na nepřipustnost účasti dvou zástupců žalobce (daňových poradců) při tomto procesním úkonu současně. Odvolával-li se žalobce na úpravu vyplývající ze zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců české republiky, ve znění pozdějších předpisů, která daňovým poradcům umožňuje vykonávat daňové poradenství společně, jde o odkaz nepřijatelný, neboť tato úprava směřuje na výkon daňového poradenství obecně a nevztahuje se na úpravu jednání vedeného před správcem daně. Dle názoru krajského soudu je v tomto případě nutno vycházet z úpravy daňového řádu, konkrétně z jeho ustanovení § 10 odst. 3 a § 11 odst. 1 a 2, která (až na výjimky) účast více než jednoho zástupce před správcem daně nepřipouštějí. Krajský soud konečně odmítl jako nedůvodnou argumentaci žalobce, dle které byla předmětná daň doměřena až po uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty. Uvedl, že v projednávané věci se jedná o vyměření daně za zdaňovací období roku 1995 a povinnost podat za toto období daňové přiznání tak žalobci vznikla v roce 1996. Tříletá lhůta pro doměření daně by tedy skončila dne 31. 12. 1999; dne 12. 11. 1999 však byla ve věci zahájena daňová kontrola, což představuje úkon směřující k vyměření daně, jenž ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu prodlužuje shora uvedenou lhůtu. Nešlo přitom jen o formální úkon, jak tvrdí žalobce, neboť jím bylo dohodnuto připravení podkladů pro samotné provedení kontroly, která ve fyzické podobě proběhla dne 30. 11. 1999. Z tohoto důvodu by tedy prekluzivní lhůta vypršela až dne 31. 12. 2002 a dodatečný platební výměr ze dne 14. 11. 2002 byl tedy vydán v jejím rámci.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasaní stížností odkazující se na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti především uvedl, že již v řízení před krajským soudem namítal, že dodatečný platební výměr byl správcem daně vydán až po uplynutí prekluzivní lhůty zákonem k tomu určené. Krajský soud, dle jeho názoru, nesprávně vyložil ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu, neboť pochybil při určení okamžiku počátku běhu této lhůty. Z důvodů v kasační stížnosti podrobně rozvedených stěžovatel konstatoval, že povinnost podat daňové přiznání za zdaňovací období roku 1995 (jde o rozhodný okamžik pro určení počátku běhu tříleté prekluzivní lhůty) mu vznikla již ke dni 1. 1. 1995; nejpozději dne 1. 1. 1999 by tedy musel správce daně provést daňovou kontrolu, což se však nestalo. Spojovat rozhodný okamžik s posledním dnem pro podání daňového přiznání, jak to učinil krajský soud, je nesprávné. Pokud jde o posouzení podmínek prekluze ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, k této otázce se krajský soud nevyjádřil. Dle názoru stěžovatele se tak krajský soud především nevypořádal s jeho argumentací, dle které k přetržení prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 daňového řádu může dojít zahájením daňové kontroly, musí však jít o faktické prověřování rozhodných skutečností, nikoli jen o formální procesní úkon. Přestože v dané věci byla kontrola formálně zahájena dne 12. 11. 1999, více jak jeden a půl roku v ní nebylo fakticky pokračováno. Krajský soud tuto skutečnost nezohlednil, neboť při svých závěrech vycházel s nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Krajský soud se nevyjádřil též k otázce „časového rozměru“ úkonu ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu. Dle názoru stěžovatele pro závěr o tom, že úkon vedoucí k přetržení lhůty byl „učiněn“ nepostačí jen tento úkon samotný, neboť ten musí být završen vydáním pravomocného rozhodnutí. To se v rámci otevřené lhůty v dané věci nestalo; úkony na které v této souvislosti odkazuje krajský soud nemají na běh lhůt žádný vliv. Stěžovatel tedy k této skupině stížních námitek uzavřel, že shora uvedené skutečnosti zakládají (ve světle recentní judikatury) nicotnost obou žalobou napadených správních rozhodnutí, nikoliv tedy jejich pouhou neplatnost, jak bylo původně argumentováno v žalobě. Za této situace měl ovšem krajský soud vyslovit tuto nicotnost *ex officio*, a to i ve vztahu k rozhodnutí prvostupňovému (stěžovatel se jeho odstranění v žalobě výslovně domáhal).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále rozporoval závěry krajského soudu týkající se možné účasti dvou daňových poradců jednoho daňového subjektu v řízení před daňovými orgány. Poukázal v této souvislosti na, dle jeho názoru, nestandardní jednání pracovníků správce daně, kteří se ve snaze ztížit procesní postavení stěžovatele nepřipuštěním dalšího zástupce v účasti na ústním jednání odkazovali na princip neveřejnosti daňového řízení. Dle názoru stěžovatele však tuto zásadu nelze stavět do protikladu se zásadou součinnosti správce daně a daňového subjektu a zásadou zákonnosti. Přítomnosti obou zástupců v daném případě fakticky nic nebránilo, umožnila by naopak lépe stěžovateli hájit jeho procesní práva a spolupracovat přitom se správcem daně. Dle názoru stěžovatele žádný právní předpis daňový subjekt neomezuje v tom, kolik konzultantů, svědků, znaleců apod., do řízení přizve; v projednávané věci se nabízela i možnost považovat druhého zástupce za osobu v postavení vyplývajícím z ustanovení § 7 odst. 2 písm. g) daňového řádu. Pokud tedy účast druhého zástupce stěžovatele na ústním jednání byla správcem daně bez dalšího odmítnuta, jednalo se o porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, což měl ve svém rozsudku krajský soud taktéž vyslovit.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci odkázal na svou argumentaci použitou již v řízení před krajským soudem. Uvedl, že stěžovatelem předestřený popis průběhu správního řízení

je účelový a neodpovídá skutečnosti. Pokud jde o otázku namítané prekluze práva dodatečně daň vyměřit, žalovaný zejména zdůraznil, že tato lhůta by v projednávané věci marně uplynula dne 31. 12. 1999, dne 12. 11. 1999 však proběhlo u správce daně jednání, na kterém byl stěžovatel seznámen se zahájením daňové kontroly. Dne 30. 11. 1999 pak byla fyzická kontrola v prostorách pronajatých stěžovatelem také zahájena. Již tyto skutečnosti bez dalšího potvrzují nesprávnost právního názoru vyjádřeného v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci, byla kasační stížnost podána účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný, zabýval se nejprve Nejvyšší správní soud tím, zda jde o kasační stížnost přípustnou. Zde je především nutno konstatovat, že zákon explicitně nevylučuje, aby byla kasační stížnost podána i účastníkem, jehož návrhu bylo krajským soudem v merituu vyhověno. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nicméně nepřipustné, aby kasační stížnost směřovala jen proti výroku o nákladech řízení nebo *proti důvodům rozhodnutí soudu*. Jakkoliv je povinností soudu o důvodech jím vydaného rozhodnutí pojednat v jeho odůvodnění (§ 54 odst. 2, věta první s. ř. s., § 157 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.), nelze nepochybně pojmy „důvody rozhodnutí“ a „odůvodnění rozhodnutí“ ztotožňovat. Z dikce ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., je zřejmé, že výluka přezkumu rozhodnutí krajských soudů směřuje na případy, kdy stěžovatel netvrdí, že výrok napadeného rozhodnutí měl být jiný, přičemž současně brojí jen proti konkrétním důvodům, o nichž krajský soud tento výrok v odůvodnění opřel. Jinými slovy: jde o případy, kdy se stěžovatel domáhá jiného právního hodnocení věci při zachování stávajícího výroku rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2006 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Tato výluka tedy, při důsledném jazykovém výkladu § 104 odst. 2 s. ř. s., evidentně nedopadá na případy, kdy krajský soud (k řádně uplatněné žalobní námitce) důvody svého rozhodnutí neuvedl srozumitelným způsobem, neboť takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné a je tedy pojmově vyloučeno s jeho „důvody“ jakkoliv právně polemizovat. Nemůže též dopadat na případy kdy je kasační stížností namítána vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí, zahrnujíc v to i případ, kdy se krajský soud s některou žalobní námitkou v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevypořádal. Z logiky věci není při tomto výkladu též vyloučeno, aby kasační stížností byla procesně úspěšným účastníkem namítána zmatečnost řízení před krajským soudem.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu však při interpretaci předmětného procesního ustanovení nelze ustát pouze na prostém jazykovém výkladu a je nutno zohlednit též povahu samotného kasačního řízení. Ústavně konformním je totiž pouze takový výklad textu zákona, který zohledňuje v něm vyjádřenou právní normu, a to i za situace, kdy se text jeví jako jednoznačný a určitý (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, in Sběrka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. č. 9, náleží č. 163, str. 399 a náleží ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06, dostupný na www.judikatura.cz).

Řízení o kasační stížnosti je řízením o mimořádném opravném prostředku (§ 102, věta první s. ř. s.) a proto jednou ze zásad na nichž je vystavěno je i zásada subsidiarity. Kasační stížnost je tak, v rámci řízení před obecnými soudy, krajním prostředkem k ochraně

práv a je proto vyhrazena jen pro případy nejzávažnějších tvrzených případů nezákonnosti. Z tohoto pohledu je tedy zřejmé, že vyloučil-li zákonodárce z přezkumu případy některých rozhodnutí, s nimiž lze nepochybně zasah do sféry subjektivních práv jejich adresátů spojit (např. již výše zmiňované rozhodnutí, kterým bylo účastníkovi uloženo nahradit náklady řízení), musí být, z logiky věci, z tohoto přezkumu tím spíše vyloučeny případy, kdy by i případný úspěch v řízení o kasační stížnosti nemohl vést ke změně v právním postavení stěžovatele. Zcela jasně se v tomto směru vyjádřil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 16. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 483/03 (nepublikováno), kdy, v souvislosti s kasační stížností podanou jen proti důvodům rozhodnutí krajského soudu, konstatoval, že „V situaci, kdy obecný soud zcela vyhověl žalobnímu petitu stěžovatelky, nemohl tento svým rozhodnutím zasáhnout do jejich základních práv a svobod, neboť jí přiznal jen to, čeho se sama před obecným soudem domáhala“. Posuzovaný postup Nejvyššího správního soudu, který kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost, tak byl shledán jako plně ústavně konformní.

Ve světle těchto závěrů tedy nelze než ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., vyložit tak, že nepřipustnou je kasační stížnost, kterou se stěžovatel ve svém důsledku nedomáhá jiného výroku rozhodnutí krajského soudu, bez ohledu na to, o který z případů výše zmiňovaných se jedná.

Jak již bylo výše uvedeno, v projednávané věci stěžovatel namítá nesprávnost výroku krajského soudu, neboť, dle jeho názoru, rozhodnutí žalovaného nemělo být zrušeno, nýbrž měla být vyslovena jeho nicotnost. Současně s tím stěžovatel namítá, že nicotnost měla být vyslovena též ve vztahu k rozhodnutí prvostupňovému. Tyto závěry pak opírá z části o tvrzení, že se krajský soud k některým žalobním tvrzením vůbec nevyjádřil, z části pak jde o nesouhlas stěžovatele s právním hodnocením věci. Je tedy zřejmé, že kasační stížnost nelze jako celek bez dalšího odmítnout pro nepřipustnost podle § 104 odst. 2 s. ř. s. a je nutno zabývat se též splněním dalších procesních podmínek.

Pokud jde o jednotlivé kasační námítky, v případě stěžovatelem rozporovaného postupu správce daně, který nepřipustil u ústního jednání přítomnost dvou zástupců stěžovatele současně, jde obsahově jen o nesouhlas s právním hodnocením věci krajským soudem. Jelikož tyto rozporované „důvody rozhodnutí“ nenacházejí v kasační stížnosti vyústění ve smyslu tvrzené nezákonnosti výroku napadeného rozsudku, jde o kasační námítku nepřipustnou, ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

V případě námitek týkajících se posouzení možné prekluze práva správce daně dodatečně doměřit daň již kasační stížnost namítá, že při odlišném právním hodnocení věci (tedy v případě přijetí právního názoru stěžovatele) by krajským soudem nemělo být rozhodnuto o zrušení rozhodnutí žalovaného, ale měla být vyslovena nicotnost správních rozhodnutí obou stupňů. Připuštění těchto kasačních námitek k meritornímu posouzení tedy ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. již nebrání.

Tvrdí-li stěžovatel, že se krajský soud vůbec nevyjádřil k podmínkám možné prekluze dle § 47 odst. 2 daňového řádu, jeho tvrzení vyvrací odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně jeho strana šest a sedm. Jakkoliv se zde krajský soud k předmětným otázkám vyjádřil velmi stručně, učinil tak přezkumatelným způsobem. Pokud se týká zbývající části argumentace stěžovatele vztahující se k posouzení otázky prekluze krajským soudem, zde je především nutno uvést, že krajský soud se s touto otázkou věcně vypořádal, zhodnotil skutkový stav ve vztahu k podmínkám vyplývajícím z § 47 odst. 1 a 2 daňového řádu, přičemž konstatoval, že k prekluzi práva doměřit dodatečně daň v daném případě nedošlo.

Uzavřel tedy, že rozhodnutí žalovaného není možné z tohoto důvodu považovat za nezákonné.

Stěžovateli lze nepochybně přisvědčit v jeho tvrzení, že případnou nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí je soud povinen vyslovit i bez návrhu, ve smyslu ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Pokud ovšem soud důvody pro vyslovení nicotnosti neshledá, není povinen se k této otázce v odůvodnění rozsudku vyjadřovat, vyjma případů, kdy byla nicotnost namítána žalobou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 319/2004 Sb. NSS). V projednávané věci stěžovatel nicotnost rozhodnutí žalovaného (potažmo rozhodnutí prvostupňového) v žalobě explicitně nenamítal, ač mu v tom nepochybně nic nebránilo; soudní řád správní zcela jednoznačně rozlišuje případy žalobních petitů na zrušení správního rozhodnutí a na vyslovení jeho nicotnosti (viz § 65 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud se tedy, v rámci dispoziční zásady, již je řízení ve správním soudnictví ovládáno, s žalobní argumentací stěžovatele bezezbytku vypořádal a rozhodl v intencích jeho návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného. Mezi uplatněním dispoziční zásady na straně jedné a povinností soudů zabývat se případnou nicotností správního rozhodnutí ex officio přitom není rozpor, neboť tato povinnost soudů není prolomením dispoziční zásady, ale jejím vyústěním [srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94 (in Soudní judikatura ve věcech správních č. 214/1998)].

S ohledem na shora popsané skutečnosti je zcela evidentní, že stěžovatel v kasační stížnosti opakuje v otázce (ne)existence prekluze práva k doměření daně argumentaci, kterou již uplatnil v řízení před krajským soudem a která byla tímto soudem (po jejím věcném posouzení) odmítnuta jako nesprávná. Narozdíl od řízení před krajským soudem však v kasační stížnosti tato argumentace nesměruje k závěru o nezákonnosti předcházejících správních rozhodnutí, nýbrž nově vyústila v tvrzení o jejich nicotnosti. V této části jde tedy nepochybně o uplatnění nových právních důvodů pro které by správní rozhodnutí nemělo obstát, přičemž jejich uplatnění již v žalobním řízení stěžovateli nic nebránilo. Takový postup je však vyloučen, jak vyplývá s ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., dle kterého *kasační stížnost, není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Pokud tedy nebyla u krajského soudu uplatněna určitá právní argumentace coby důvod nezákonnosti nebo nicotnosti napadeného správního rozhodnutí, krajský soud se k ní nemohl vyjádřit a jeho rozhodnutí proto logicky nemohlo být „vystaveno stejné kritice jako předchozí rozhodnutí správního orgánu“ (viz. nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, publikovaný na www.judikatura.cz). Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud předmětnou námitku stěžovatele zhodnotil jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nepřipustil ji k meritornímu projednání. Opačný přístup by vedl k popření již zmiňovaného principu subsidiarity, kterým je řízení o kasační stížnosti ovládáno.

Kasační stížností je konečně rozsudku krajského soudu vytýkána absence výroku, kterým by bylo zrušeno též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož tato námitka rozporuje správnost (úplnost) výroku napadeného rozsudku, přičemž jde o požadavek uplatněný již v žalobě, jde o námitku meritorně projednatelnou.

Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od rozporu tohoto požadavku s předcházející argumentací stěžovatele namítající nikoliv nezákonnost ale nicotnost tohoto správního rozhodnutí, je zřejmé, že obsahově tato námitka směřuje k porušení § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí

orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Z dikce citovaného ustanovení vyplývá, že užití tohoto oprávnění je výlučně věcí úvahy soudu a leží tedy mimo dispoziční sféru účastníků řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Tento závěr ostatně plně koresponduje s tím, že žalobou lze napadnout pouze konečné správní rozhodnutí, tedy rozhodnutí vydané po vyčerpání všech řádných opravných prostředků ve správním řízení [§ 5 s. ř. s., § 68 písm. a) s. ř. s.]; pasivně legitimovaným účastníkem řízení je vždy správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.) a tomuto orgánu je i v případě zrušení rozhodnutí obou stupňů vždy věc vrácena k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jakkoliv tedy případné zrušení prvostupňového rozhodnutí závisí výlučně na úvaze soudu a nelze se jej domáhat samostatně, neznamená to, že by žalobce nemohl soudu takový postup navrhnout. Jelikož je povinností soudu se s každým procesním návrhem vypořádat, měl se krajský soud i v nyní projednávané věci k tomuto žalobnímu návrhu stěžovatele vyjádřit. Jestliže tak neučinil, není seznatelné, z jakých důvodů postup navrhovaný stěžovatelem nepovažoval za potřebný a z tohoto pohledu jde tedy nepochybně o vadu řízení. Jelikož však je zcela na úvaze soudu, zda zruší kromě rozhodnutí napadeného žalobou (rozhodnutí druhostupňové) též jemu předcházející rozhodnutí prvního stupně, nelze v tomto pochybení krajského soudu shledat bez dalšího takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Pouze taková vada řízení by totiž mohla vést ke zrušení napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud, i přes částečnou důvodnost námítky stěžovatele, naznal, že ke zrušení napadeného rozsudku nejsou dány důvody.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost, v části ve které ji připustil k meritornímu projednání, za nedůvodnou, nezbylo mu, než za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ji rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že právo na náhradu nákladu řízení se mu nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu